

РЕШЕНИЕ

№ 2161

гр. София, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1339** по описа за **2023** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63в ЗАНН. Образувано е по касационна жалба, подадена от Д. С. И., чрез адв. А. Б., срещу решение от 28.10.2022г., постановено от Софийски районен съд, по нахд № 6785/2022г. НО, 6-ти състав. С решението е потвърден електронен фиш /ЕФ/ серия К № 4714775, издаден от СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400 лева.

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Твърди се, че въззивният съд не е обсъдил доводите на касатора, изложени във въззивната жалба. В ЕФ не било установено къде е извършено нарушението, от кого и дали е извършено, ограничението на скоростта било 70 км/ч, а не 60 км./ч, както било посочено в наказателното постановление, а улицата, която следвало да определи посоката на движение, не съществувала. В ЕФ не било посочено, че подлежи на обжалване, което било самостоятелно основание за отмяната му, тъй като нарушавало правото на защита на касатора. Също така не било установено дали измерването на скоростта било направено със стационарно или мобилно техническо средство за измерване и дали е отговаряло на изискванията на чл. 4 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. на МВР. Не бил представен протокол по чл. 10, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от

12.05.2015 г. на МВР. Посочените нарушения представлявали нарушение на процесуалните правила, които не подлежат на саниране. Иска се от съда да отмени обжалваното решение, както и потвърдения с него ЕФ. Претендира се присъждане на разноски. Оспорва разноските на ответника.

Ответната страна в касационното производство – отдел „Пътна полиция” - Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, в писмени бележки от 23.03.2023г. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXIII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН и не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Софийски районен съд /СРС/ е възприел фактическата обстановка, която съответства на събраните по делото доказателства, както следва: на 30.06.2020г., в 13,58 часа, Д. С. И. управлявал лек автомобил „М. С 560 4Матик“, с ДК [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], срещу магазин „И.“, като се движил със скорост от 92 км/ч. - над разрешената скорост на това място от 60 км/ч. Скоростта на движение била установена с автоматизирано техническо средство- АТСС TFR1-M 575, записваща и заснемаша дата, скорост, час и регистрационен номер на автомобила. Въз основа на изготвения снимков материал СДВР издал ЕФ за налагане на глоба серия К № 3987111, с който на жалбоподателя била наложена глоба в размер на 400 /четиристотин/ лева на основание чл.189, ал.4 във вр. чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП. Съгласно декларация за предоставяне на информация във вр. с чл.89, ал.5 ЗДвП по време на проверката лекият автомобил е бил управляван от жалбоподателя Д. С. И.. Съставен е протокол по чл.10 от Наредбата, в който конкретно е посочено мястото за контрол /гр.С., [улица], срещу магазин „И.“, посоката на движение на лекия автомобил /от [улица]към [улица]/, ограничението на скоростта в пътния участък /60 км/ч/. Видно от приложения снимков материал, на процесната дата и място МПС с регистрационен номер ДК [рег.номер на МПС] се е движило със скорост, надвишаваща разрешената скорост от 60 км/ч, като лекият автомобил е заснет като единствено МПС към момента на отчитане на скоростта и липсват заснети други МПС.

При тази фактическа обстановка СРС е приел, че описаното в ЕФ административно нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП е осъществено и законосъобразно е ангажирана отговорността на лицето на основание чл.189, ал.4, вр. чл. 182, ал.1, т.4 ЗДвП. Въззивният съд е мотивирал извод, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Обжалваното решение е правилно. В случая са събрани писмени доказателства, че

водачът на процесното МПС с регистрационен номер ДК [рег.номер на МПС] , на 30.06.2020г. е извършил нарушение на чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП, за което му е издаден ЕФ в резултат на постъпила декларация по смисъла на чл.188, ал.1 ЗДвП от собственика на автомобила. В срока по чл.189, ал.8 ЗДвП Д. С. И. е упражнил правото си да оспори ЕФ.

Съгласно чл.189, ал.4 ЗДвП във връзка с чл.3, ал.1 ЗАНН при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава ЕФ в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Следователно, установяването на обективните признаци на нарушението се извършва автоматизирано, като се удостоверява чрез съответното доказателствено средство – снимков материал по чл. 189, ал. 15 ЗДвП, поради което и не е необходимо издаването на акт за установяване на административно нарушение и НП от присъстващите при нарушението служители на СДВР. Оспореният ЕФ съответства на утвърдения образец, доколкото представлява типизиран документ /електронно изявление за знание, което има удостоверителен характер/, възпроизвеждащ установени неприсъствено факти без възприемането им от човешки сетивен орган, а чрез технически способ от годно за това средство.

Противно на твърденията на касатора, настоящият състав на съда намира, че при съставяне на оспорения ЕФ не са допуснати съществени нарушения, обуславящи отмяната му. Обжалваният акт съдържа всички реквизити, изчерпателно посочени в чл.189, ал.4 ЗДвП. Налице е конкретно и ясно описание на нарушението – посочена е датата и часът, както и мястото на извършване на нарушението, установената, респ. разрешената скорост. Налице е правна квалификация на нарушението и приложимата санкционна разпоредба. Неоснователно е и възражението на касатора, че липсата на текст в ЕФ, който да указва че подлежи на обжалване, е самостоятелно основание за отмяната му. Указанието относно правото и срока за обжалване има отношение само към подаването на жалбата в срок – факт, който съдът приема, че е налице. Поради това липсата на подобно указание не е съществено нарушение, което да води до незаконосъобразност на НП.

Съгласно чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване над 30 км/ч - с глоба 400 лв. С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП са посочени изрично ограниченията на скоростта в населено място според категорията на пътното превозно средство. Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в таблицата към чл. 21, ал. 1 ЗДвП, това се сигнализира с пътен знак. В конкретния случай е посочено изрично, че движението на МПС се осъществява в [населено място] - населено място, при ограничение на скоростта въведено с пътен знак В26, което обстоятелство се установява от приложения по чл.189, ал. 15 ЗДвП снимков материал, протокола за използване на АТСС от 30.06.2020г. и проект за организация на

движението на [улица], приложени по делото. При това безспорно е установено, че към датата на извършване на процесното нарушение ограничението на скоростта за процесния пътен участък е 60 км/ч съгласно чл. 21, ал.2 ЗДвП, като превишаването ѝ с 32 км/ч, както е в конкретния случай, представлява съставомерно по смисъла на чл.6 ЗАНН деяние. Настоящият състав на съда споделя констатациите на СРС, че правилно е ангажирана отговорността на жалбоподателя Д. С. И. при наличие на предпоставките по чл.189, ал.5 ЗДвП, като за наказаното лице съществува яснота в какво се изразява неправомерното му поведение – предпоставка да бъде ангажирана и административнонаказателна му отговорност. Законосъобразно на Д. С. И. е наложено административното наказание „глоба“ в съответния размер.

Неоснователни са възраженията на касатора за нарушения на Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата на МВР /Наредбата/. По делото е представен протокол по чл.10, ал.1 от Наредбата за използването на мобилно АТСС, приобщени са и Протокол № 3-39-19/19.08.2019г на ГД „Национална полиция“, сектор „Управление на собствеността“ от проверка на мобилна система за видеоконтрол за последваща проверка, Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835, валидно до 24.02.2020г., както и писмо с рег. № 3286р-12416/12.03.2020г. на зам. дир. Т. Г., ГД Национална полиция, МВР. Съдът споделя изводите СРС, че са изпълнени изискванията на материалния закон относно с правилното установяване на нарушението с представените по делото Протокол за използване на автоматизирано техническо средство или система от 30.06.2020г., ежедневна форма за отчет от 30.06.2020г. и приложените към ЕФ снимки.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл.348, ал. 1 от НПК, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

С оглед изхода на спора, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София – град, ХХІІІ-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.10.2022г., постановено от Софийски районен съд, НО, 6 състав по нахд № 6785/2022г.

ОСЪЖДА Д. С. И., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

